

பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையின் நானாடகமும் பேச்சு வழக்கும் மொழியியல் ஆய்வு

க.சதாசிவம்

களனிப் பல்கலைக்கழகம்.

kavisatha07@gmail.com

ஆய்வுச்சுருக்கம்

மொழி என்பது கருத்துப்பரிமாற்றக் கருவியாகும். இந்த மொழியானது சமூகத்துடன் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்பு பட்டது. ஏனென்றால் சமூகம் இல்லையேல் மொழி இல்லை. மொழி இல்லையேல் சமூகம் இல்லை என்ற வகையில் ஒன்றோடொன்று பின்னிப்பிணைந்துள்ளது. மொழி பேச்சுவழக்கு, எழுத்து வழக்கு எனும் இரு பிரிவுகளை ஒவ்வொரு மொழியும் உள்ளடக்கியது. அந்த வகையில் தமிழ்மொழியும் இந்த நிலைக்கு உட்பட்டதாகும். இவ்வாய்வு பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளையின் நானாடகத்தொகுதியினூடாக பேச்சு வழக்குத் தன்மையினை மொழியியல் நோக்கில் ஆராய்வதாக அமைகிறது. இது ஒரு விபரண முறையியல், மொழியியல் அடிப்படையில் ஆய்வு செய்வதாக இருக்கிறது.

திறவுச்சொற்கள்: எழுத்துவழக்கு, நானாடகம், பேச்சு வழக்கு, மொழியியல்

1. ஆய்வு அறிமுகம்

எழுத்து தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் தமிழில் புலமைத்துவம் கொண்ட அறிஞராகவும், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தனக்கென தனித்துவமான இடத்தினைப் பெற்றவர் பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை. இவருடைய கல்விப்புலமையினை நோக்கும்போது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மொழிகளை கற்றறிந்தவராகவும், இலக்கியத்திலே அதிக ஈடுபாடு கொண்டவராகவும், பல்வேறு துறைகளில் தனது ஆளுமை வெளிப்பாடுகளை வெளிக்கொணர்ந்தவராகவும் விளங்கினார். அத்தோடு விபுலானந்தரின் வழிகாட்டலின்படி இலங்கை பல்கலைக்கழகத்திலே விரிவுரையாளராகவும், துறைத் தலைவராகவும், பேராசிரியராகவும் தலைசிறந்து விளங்கினார். இவருக்கு பின்பு நல்லதொரு மாணவர் பரம்பரையை உருவாக்கிய பெருமை இவரையே சாரும். பேராசிரியரின் படைப்பாக்க ஆளுமை பல்வேறு துறைகளில் சிறந்து விளங்கினாலும், நாடகத்துறையிலே படைப்புத்திறன் வெளிப்பாடு முக்கியமானதாகும். இவரின் படைப்பாக்கத்தினால் வெளிவந்த “உடையார்

மிடுக்கு”, “முருகன் திருகுதாளம்” “கண்ணன்கூத்து”, “நாட்டவன் நகர வாழ்க்கை” எனும் நாடகங்களின் தொகுதியே நானாடகத் தொகுதியாகும். இந்த நானாடகத் தொகுதியினூடாக பேராசிரியர் அவர்களின் பேச்சு வழக்கு எத்தகைய தன்மையினைக் கொண்டது என்பது பற்றி மொழியியல் ஆய்வு செய்வதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

2. பேச்சு வழக்கு அறிமுகம்

மொழி ஆரம்பகாலத்தில் இருந்து மனிதனுடைய சிந்தனைகளை வெளிக்கொணரும் கருத்துப் பரிமாற்றக் கருவியாக விளங்குகிறது. அத்தோடு சமூக, பொருளாதார, அரசியல் வரலாற்று, பண்பாட்டு அம்சங்களை வெளிக்கொண்டு வருவதற்கு அடிப்படை ஆதாரமாக மொழி விளங்குகிறது. மனிதன் தோன்றிய காலத்தில் ஒலிகள், சைகைகள், ஓவியங்கள், சிற்பங்கள் மூலம் அதாவது செய்கை வடிவங்களின் ஊடாக கருத்துக்களை பரிமாறிய மனிதன் தனது சிந்தனை வளர்ச்சியினால் பேசக் கற்றுக்கொண்டான். அவ்வாறு தோற்றம் பெற்றதே பேச்சுமொழி என்பர். ஒருவர் பேசுவதைப்போல இன்னொருவர் பேசுவதனால் தான் பேச்சு மொழியானது பொதுத் தன்மையைப் பெற்று வளர்கிறது. இதற்கு “போலச் செய்தல்” என்னும் பண்பே காரணமாகும்.

இலக்கணக்காரர் எழுத்து மொழிக்கு முதன்மை கொடுக்க பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே நவீன மொழியியல் வளர்ச்சி அடையத் தொடங்கிய பின்னர் மொழியியலாளர்கள் பேச்சு மொழிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தனர். பேச்சு மொழியும், எழுத்து மொழியையும் போலவே இலக்கண அமைதியினையும், புரிந்து கொள்ளும் தன்மையினையும் கொண்டிருப்பதனால் தான் பேச்சு மொழி இன்றும் நிலைத்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது. பேச்சுவழக்கு என்று கூறும்போது சமூகத்தினிடையே கருத்துக்கள் தோன்றுவதை காண முடிகிறது. பேச்சு வழக்கினை பலரும் இழிந்த வழக்கு அல்லது தாழ்ந்த வழக்கு என்றும் பாமர மக்கள் மட்டும் பேசுவது என்ற எண்ணம். மற்றொன்று, எழுத்துவழக்கு அல்லாதவை மொழி அன்று எனக் கருதுதல். இந்த

அடிப்படைக்கு காரணம் மொழியியல் பற்றிய அல்லது மொழி பற்றிய அறிவு மக்களிடையே இன்மையாகும். எழுதுவதை போன்றே பேசவேண்டும் என்ற கருத்து முக்கியமானதாக புலப்படுகிறது.

இன்றைய நவீன மொழியியல் பேச்சுமொழியின் முக்கியத்துவத்தினை எடுத்து இயம்புவதால்தான் பெர்சுசன் [Ferguson] மொழியில் பேச்சுமொழி, எழுத்து மொழி வழக்கினை 'இருநிலைத்தன்மை' என்றும், தமிழ் அறிஞர்கள் 'இரட்டை வழக்கு' என்றும் கூறுவர். உலகிலே பெரும்பாலான மொழிகள் இரட்டைவழக்கு நிலையினை கொண்டிருப்பதை அவதானிக்கமுடிகிறது. தமிழ்மொழியும் இந்நிலைக்கு உட்பட்டது. பேச்சுவழக்கு என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தில் அல்லது சமூகத்தில் வாழும் மக்களால் பேசப்படும் மொழியினை பேச்சுமொழி என்பர். இந்த பேச்சுமொழி சமூகத்திற்கு சமூகம் மாறும் போதுதான் கிளைமொழி தோற்றம் பெறுகிறது. இன்று பேச்சுவழக்கு தனக்கான வரன்முறையை மீறி எல்லாத்துறைகளிலும் பயன்பட்டு வருகிறது. இருந்தாலும் அறிகைகள், சுருக்கங்கள், இலக்கியங்கள் என்ற ரீதியில் தான் எழுத்துவழக்கு தனியான இடத்தினைப் பெற்று வருகிறது.

இவ்வாறான பேச்சுவழக்கு பல இயல்புகளைக் கொண்டுள்ளது. பேசுவோரின் உணர்ச்சியை, உள்ளக் கிடக்கையையும், குரலின் ஏற்ற இறக்கத்தை எளிதில் காட்டமுடியும். பேச்சுமொழி காலத்துக்காலம் மாறும் தன்மையைக் கொண்டுள்ளது. அது மட்டுமல்லாமல் நீட்சி, தொனி, குரலிசை, ஏற்ற இறக்கங்கள் சிறப்பாக அமைவதோடு, வெளிக்காட்டவும் முடியும். பேச்சுமொழி சுருங்கக் கூறக்கூடியது. விதிமுறைகளை தாண்டியது. எல்லோரிடமும் பொதுவாக பேசமுடியும். இவ்வாறான சிறப்பியல்புகளை கொண்டுள்ளது. பேச்சுவழக்கின் அதன் அவசியத்தன்மை பற்றி பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை தனது நானாடகத் தொகுதியின் முன்னுரையில் நாடகத் தோடு பேச்சுவழக்கு எத்தகையதாக இருக்க வேண்டும். என்று கூறுகிறார். அதாவது,

“அன்றியும் நாடகம் என்பது உலக இயல்பை உள்ளது உள்ளபடி காட்டுவது. ஆகவே வீட்டிலும், வீதியிலும் பேசுவது போலவே அரங்கிலும் ஆடுவோர் பேசல் வேண்டும்”

என்கிறார். நானாடகத்தொகுதியில் இடம்பெறும் பேச்சுவழக்கினை ஒலியனியல், உருபனியல், தொடரியல், வாக்கியவியல், சொற்களஞ்சியம் என்ற நிலைகளில் ஆய்வு செய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைகிறது.

ஒலியனியல்

ஒலியின் மிகச்சிறிய அலகு ஒலியாகும். இவ்வாறான ஒலிகளின் வேறுபாடுகளை இனங்கண்டு கொள்வதே ஒலியனியல் அம்சமாகும். உயிரொலி, மெய்யொலித் திரிபுகள் மொழிக்கு மொழி வேறுபடுவது போல எழுத்து வழக்கு, பேச்சு வழக்கிலும் வேறுபடுகிறது. அதே போல் பிரதேசத்துக்கு பிரதேசமும் வேறுபடும். இந்த வேறுபாடுகளை பேராசிரியரின் நானாடகங்களிலும் அவதானிக்க முடிகிறது.

உயிர் ஒலிகள்

- மொழி முதல்

இகரம் [i] கெட்டு வரும்.

(உ-ம்):

இராகம்→ராகம்→பக் -73

இராத்திரி→ராத்திரி→பக் - 4

- மொழி இடையில்

அகரம் [a] இகரம் [i] மாறும்.

உ-ம்:

அப்படி→அப்பிடி→பக்-06

உப்படி→உப்பிடி→பக்-06

- இகரம் [i] உகரமாக [u] மாறும்.

உ-ம்:

பிடித்து→பிடிச்சு→பக்-123

பிடிபட்டதாம்→பிடிபட்டதாம்→பக்-19

- எகரம் [e] இகரமாக [i] மாறும்.

உ-ம்:

செலவு→சிலவு→பக்-09

- ஓகரம் [o] உகரமாக [u] மாறும்.

உ-ம்:

கொடுத்து→குடுத்து→ பக்-23

தொலை→துலை→பக்-06

- ஓகரம் [o:] ஆகரமாக [a:] வரும் நிலை.

உ-ம்:

எல்லோரும்→எல்லாரும்→பக்-23

- ஐகரம் [a:] அகரமாக [a] மாறும் நிலை.

உ-ம்:

கடைசி→கட்சி→ பக் -104

மெய்யொலிகள்

- மொழி இடையில்

ன்ற [nR]> ண்ட [nd]ஆக மாறுகிறது.

உ-ம்:

என்று→எண்டு→ பக்- 11

ஒன்றுக்கும்→ஒண்டுக்கும்→பக்-6

- நகரம் [R] இரட்டித்து -த்த [tt] ஆக வரும்.

உ-ம்:

வெற்றிலை→வெத்திலை→பக் - 107

நேற்று→ நேத்து→ பக்-83

- ந்த [nt] ண்ட [nj] ஆக மாறும்.

உ-ம்:

முடிந்து→முடிஞ்சு→ பக்- 18

திரிந்து→திரிஞ்சு→பக்-01

- த்த [tt] ச்ச [cc] ஆக மாறுகிறது.

உ-ம்:

படித்து→ படிச்சு→பக் - 04

யோசித்து→ யோசிச்சு→பக்-06

- ற் [r] கெடுகிறது.

உ-ம்:

பார்க்கிற→ பாக்கிற →பக்- 15

வளர்த்தேன் → வளத்தன் →பக்-22

- ககரம் [k] யகரமாக மாறுகின்றது.

உ-ம்:

பெட்டைகள் → பெட்டையள் →பக் - 81

பிள்ளைகள் → பிள்ளையள் →பக்-35

- பகரம் [p] வகரமாக [v] மாறும்.

உ-ம்:

தபால் → தவால் → பக்- 11

ரூபாய் → ரூவாய் → பக்-21

- வகரம் [v] மகரமாக [m] மாறும்.

உ-ம்:

விழித்து → முளிச்சு →பக் - 6

- தகரம் [t] சகரமாக [s] மாறும்.

உ-ம்:

மாதம் → மாசம் →பக் - 11

- மொழி முதலில்

யகரம் [y] கெட்டு வருகிறது.

உ-ம்: யார்→ஆர்→பக்-3

- மொழி இறுதியில்

ணீர் [n:r]> ணி[ni:]> மாறும்.

உ-ம்:

தண்ணீர் → தண்ணி→ பக் -11

இவ்வாறு உயிரொலி, மெய்யொலித் திரிபுகளை நாடகத்தில் உள்ள பேச்சு வழக்குத் தன்மையில் இனங்கண்டு கொள்ளக்கூடியதாக உள்ளது. மேலும் சில சொற்கள் முற்றாக ஒலிநிலையில் மாற்றம் அடைந்து வருவதையும் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

உ-ம்:

மகள் → மோள்→ பக் -04

பின்பு→ பேந்து→பக் -37

இப்போது→இப்ப→பக் -40

உட்காருதல்→ இரன் → பக் -18

இதனை விட எகர, லகரங்களின் முடிவடையும் சொற்கள் உகரம் பெற்று ஒலிக்கப்படுகிறது. இப் பண்பு இவரது நாடகத்தொகுதியில் காணமுடிகிறது.

உ-ம்:

கள் → கள்ளு→ பக் -20

இவர் ரகமாக வரும் சொற்கள் உச்சரிப்பில் நகரமாக மாறுகின்றன. இந்த மாற்றத்தை அவர் அப்படியே எழுதுகின்றார்.

உ-ம்:

காரன் → காறன்→பக் -61

தொந்தரவாக→ தொந்தறவாக→ பக்-5

இதேபோல் மூகரம் வரும் சொற்கள் எல்லாம் உச்சரிப்பு நிலைக்கு ஏற்ப எகரமாக எழுதுகிறார்.

உ-ம்:

எழுதியிருந்தாள்→எழுதியிருந்தாள்→பக் -01

இவ்வாறான மாற்றங்கள் இவரது பேச்சுவழக்கில் கையாண்டு தனது புலமையினை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

3. உருபனியல்

மொழியியலின் பெரும் பகுதியாக உருபனியல் விளங்குகிறது. உருபனியல் என்பது இலக்கண ரீதியான அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது. மொழியில் மாற்றுப் பெயரமைப்பு முக்கியத்துவம் பெற்றது. அந்தவகையில் தன்மை, ஒருமை, பன்மை பெயர்களாக நான், நாங்கள் பயன்படுத்தப்படுகிறது. முன்னிலையில் நீ, நீங்கள் இரண்டும் பயன்படுத்தப்படுகிறது. நீங்கள் என்பது மரியாதை நிமித்தம் ஒருமையாகவும், பன்மையாகவும்

பயன்படுகிறது. நீ என்பது சமவயதுடையோரையும், தாழ்ந்த சாதியினையும் அழைக்க பயன்பட்டுள்ளதை அவதானிக்க முடிகிறது. இதனைவிட தாழ்ந்த சாதியினர் மேல்வர்க்கத்தினரோடு உரையாடும்போது – நம் என்ற பயன்பாடு காணக்கூடியதாக உள்ளது.

உ-ம்:

வல்லி:- எளிய நளவன் எப்படியாக்கம்

நான் நம்மெடை காறிலை

வாறது- பக் -123

இங்கு ‘உங்கடை கார்’ என்பதற்கு பதிலாக நம் மெடை கார் எனப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதாவது மரியாதையின் நிமிர்த்தமும், சாதிவர்க்கப் பாகுபாடும் காரணமாக அமைகிறது எனலாம். இதனை விட உருபனியல் அம்சங்களில் ஒன்றாக திணை, பால், எண், இட விசுவகளை -ஈ, - அன், - அம், - இனம், -ஆய், -ஈங்கள் போன்றன பேச்சு வழக்குக்குரியது. இது இவரது நாடகத் தொகுதியிலும் இடம்பெறுவதைக் காணலாம்.

உ-ம்:

வைச்சன் → பக் -67

வாறன் → பக் -67

இதேபோல் வேற்றுமைகளும். பேச்சு-மொழி, எழுத்துமொழிக்கு ஏற்ப மாறுபாடுகளை கொண்டுள்ளன. அதாவது – ஆலை, - ஓடை, - இலை, - ரை, -ன்ரை, -இட்டை, -அட்டை போன்ற வேற்றுமை வடிவங்களை இனங்காண முடிகிறது.

உ-ம்:

ஆலை→எங்காலை→ பக்- 107

இலை→ கொளும்பிலை → பக்- 105

ஓடை→ என்னோடை→பக் - 118

ரை→ என்ரை →பக் - 118

இன்ரை→அவையின்ரை → பக் - 113

டை→எங்கடை→பக் - 105

பேச்சு வழக்கிலே சுட்டுப் பெயரின் பயன்பாடு மிகுந்து காணப்படுகிறது. இவரது நாடகங்களில் அ, இ, உ என்ற மூன்று வகையான சுட்டுப் பெயன்பாடு உள்ளதை அவதானிக்கலாம். மேலும் உ சுட்டுப்பெயன்பாடு அதிகமாக பயின்று வருவதை காணமுடிகிறது.

உ-ம்:

அந்த → பக்-05

இந்த →பக்-05

உந்த→ பக்-23

இவற்றினைவிட சுட்டுப்பெயர் இரண்டு அடுத்தடுத்து சேர்ந்து வருவதைக் காண முடிகிறது.

உ-ம்:

அந்த புளியடி → பக் -42

அப்ப உவளை → பக்-45

தான் என்றசொல் மாற்றுப்பெயருடனும், சுட்டுப் பெயருடன் அதிகமாக பயின்று வருகிறது.

உ-ம்:

உவன் தான்→ பக்-55

அவன் தான் → பக்-55

உருபனியல் அம்சங்களில் ஆக்கப்பெயர் ஒட்டுக்கள் முக்கியமானவை. பெயர், வினை, பெயரடை, வினையடை, பால் காட்டும் பெயர்களாகச் சேர்ந்து ஒட்டுக்கள் இணைந்து ஆக்கப்பெயர்களாக வருகின்றன. இந்தப் பண்பினை பேராசிரியரின் நாடகங்களில் அவதானிக்க முடிகிறது.

உ-ம்:

பொடி +அன்→ பொடியன்→பக்-5

சின்ன +அம்மா→சின்னம்மா→பக்-61

யாழ்ப்பாணம் +ஆர்→ யாழ்ப்பாணத்தார்

பக்-77

ஆறுமுகம்+ஆன்→ஆறுமுகத்தான் →பக்-9

இது மட்டுமல்லாமல் பெயரடை, வினையடைகளும் நாடகத் தொகுதியில் பயின்று வருகிறது.

உ-ம்:

முந்தி வேலை→பக்-74

நல்ல மனிசன்→பக்-124

அத்துடன் பெயரோடும், வினையோடும் - உது சேர்ந்து பேச்சு வழக்கில் பயன்படுத்துவதால் வினையின் விசுவகள் மறைக்கப்பட்டு பொதுநிலைத்தன்மை பெறுகிறது.

உ-ம்:

நேரமாகுது →பக்38

குடுக்குது→பக்-6

போகுது→பக்-55

இவற்றோடு வினைச்சொற்களில் காணப்படும் இடைநிலை தொக்கு நின்று – அன் விசுவகி பெற்று எதிர் காலத்தை மறை முகமாககாட்டும் தன்மையை அவதானிக்கமுடிகிறது.

உ-ம்:

சொல் +அன்→ சொல்லன் →பக்-5

கேள் +அன்→கேளன்→பக் -36

செய் + அன்→ செய்யன் →பக் -35

இதில் எதிர்கால வினைச்சொல்லின் சுருக்கத்தினை பேச்சுவழக்கில் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இறந்த காலவினையோடு பிரதிபி பயர்ச்சொற்கள் சேர்ந்து இறந்த கால அழுத்தத்தினை கொண்டு வருகிறது.

உ-ம்:

சொன்னீங்கள்→பக்-36

வந்தனான் →பக்-36

அத்துடன் எதிர்மறை வடிவங்கள் ஆ, ஏன், மாட்டு போன்றவை பேச்சுவழக்குரியதாக காணப்படுகிறது. இந்த வடிவங்களின் தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கை வடிவங்களோடு சேர்ந்து வழக்கில் உள்ளன.

உ-ம்:

போயிருக்கமாட்டார் →பக்-103

ஓம்படாள் →பக்-101

மறந்து போகாதே→பக்-53

இதுமட்டுமல்லாமல் ஒருமை, பன்மையை நோக்கும் போது பேச்சுவழக்கில் சில மாறுதல்கள் ஏற்படுகிறது. இந்த அமைப்புக்களை இவரது நாடகங்களில் காணமுடிகிறது. அதாவது பன்மைகளை குறிக்கும்போது எழுத்து வழக்கில் -கள் விசுவயே பயன்படுகிறது. ஆனால் பேச்சுவழக்கில் -அள் என்று வருவதைக் காணலாம்.

உ-ம்:

நாய்+அன்→நாயன் →பக்-19

துரை+ அன்→ துரையன் →பக்-105

உருபனியலில் வினைகள் விசுவயே இன்றி -ஆம் ஒட்டு சேர்ந்து முடிவதைக் காணமுடிகிறது.

உ-ம்:

வாறதாம் →பக் -19

எடுத்ததாம்→பக்-19

வருகினையாம் →பக்75

அத்துடன் உறவுமுறைச் சொற்களோடு இடைச் சொல்லான ஓகரம் முன்னுக்கு சேர்ந்து வருதல் இவரது நாடகங்களில் காணமுடிகிறது.

உ-ம்:

ஓமம்மா→பக்-73

ஓம்பு→பக்-53

இவ்வாறு உருபனியல் ரீதியாக இவரது நாடகங்களில் உள்ள பேச்சுவழக்கினை இனங்காண்பதோடு அவை தனித்துவமானவையாகவும் விளங்குகின்றன.

4. தொடரியல்

மொழியின் கூறுகளில் ஒன்றாக தொடரியல் விளங்குகிறது. இவரது நாடகங்களில் இணை மொழித்தொடர்கள் அதிகமாக பயின்று வருகின்றன. எழுத்து வழக்கிலும் பார்க்க பேச்சுவழக்கில் இவை அதிகம் பயின்று வருவதைக் காணமுடிகிறது.

உ-ம்:

சிறுமை பெருமை→பக்-4

தாய் தேப்பன்→பக்-5

தலை கீழாய்→பக்-8

இவற்றினை விட இரட்டைத் தொடர் அமைப்பு காணப்படுகிறது. அதாவது தனித்து நின்று பொருள் தராது, இரண்டு தடவை திருப்பி திருப்பி வரும்போது பொருள் காட்டுகிறது.

உ-ம்:

பீம் பீம் பக் -11

அத்துடன் பொருள் தரும் ஒரு சொல் இரண்டு தடவை வந்து அடுக்குத் தொடராக நிற்கிறது.

உ-ம்:

சில சில பக் -32

இவற்றோடு நாடகங்களில் பெரியார்களின் உரையாடல்களின் போது பல முதுமொழிகளை கதைப்பது வழக்கம். அந்த வகையில் இவரது நாடக பேச்சு வழக்கில் பல முதுமொழிகளை காணமுடிகிறது.

உ-ம்:

- இரணியன் பட்ட நேரத்தினை ஆரும் நித்திரை கொள்ளுறதோ→பக்-07

- பெட்டைக்கோழி கூவியும் விடியுறதோ

- கைவிரலை கண்ணுக்கை குத்தினால் அதை என்ன வெட்டி எறிஞ்சு போடிறதே

மேலும் பழமொழித்தொடர்களும் இங்கு காணமுடிகிறது.

உ-ம்:

ஆனைக்கொரு காலம் எண்டால் பூனைக்கொரு காலம் வரும்

அத்தோடு தெரியாத ஒன்றை தெரியப்படுத்த தெரிந்த ஒன்றைக் காட்டி விளக்குதல் உவமைத் தொடர்கள் ஆகும்.

உ-ம்: பெட்டைக்கோழி கூவியும் விடியிறதோ

கிணத்து தவளைக்கு ஏன் நாட்டு வளப்பம்

இவ்வாறு பேராசிரியர் அவர்கள் தனது நாடகத் தொகுதியில் தொடர்களை பயன்படுத்தியுள்ளார்.

5. வாக்கியம்

வாக்கியம் என்பது சொற்றொடர்கள் ஒன்று சேர்ந்து உருவாகுவதாகும். வாக்கியங்கள் பல்வேறு அமைப்புக்களை பேச்சு வழக்கில் இருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. இவரது நாடகத்தொகுதியில் பல்வேறு வகையான வாக்கியங்கள் பயன்படுகின்றன. தனி வாக்கியம், கலப்பு வாக்கியம். ஏவல் வாக்கியம், வினா வாக்கியம் என்பவற்றை கையாண்டுள்ளார்.

தனி வாக்கியம்

- நீ போ பக்-100
- அவளையும் கேட்டேன் பக்-14

வினா வாக்கியம்

- வேறா என்ன? பக்-42

ஏவல் வாக்கியம்

- எட கண்ணா இஞ்சை வந்திட்டு போ

கலப்பு வாக்கியம்

- இந்த ஊருக்கு வந்தாப் போலை
- அவனுக்கு மெத்தக்கெப்பர் ஏறிக்கொண்டுது.

இவற்றினை விட கூட்டுப்பெயர் அமைப்புடைய வாக்கியங்கள், கூட்டுவினை வாக்கியங்கள் என்பன பேச்சு வழக்கில் கையாண்டுள்ளனர்.

உ-ம்:

கண்ணன் ஐயா பக்-61

தங்கச்சி அன்ன பாக்கியம் பக்-14

சொல்றன் கேளன் பக்-125

அத்தோடு இவரது நாடகங்களில் பிறமொழிக்கலப்பு கலந்த வாக்கியங்கள் பேச்சு வழக்கில் உள்ளதைக் காணலாம்.

உ-ம்:

நீ பெரிய புறாபிசர் அல்லவோ பக்-34

இதனை விட ஒரு சொல்லை வாக்கியங்களாக பயன்படுத்தியிருக்கிறார். இது பேச்சுவழக்கின் முக்கிய பண்பாகும்.

உ-ம்:

அதுதான் பக்42

இருக்கிறம் பக்43

நிச்சயமாய் பக்-49

வாக்கிய அமைப்பிலே வாக்கிய ஒழுங்கின்மை பேச்சுவழக்கில் மாறுபடும் தன்மையை கொண்டுள்ளது.

உ-ம்:

எப்ப வாறாராம் அவர் பக்-88

எவ்வளவு காலமனை அங்கை இருந்தனி? பக்-94

கெதியாய் வாங்கோ வீட்டுக்கு பக்-94

அத்துடன் எதிர்மறைவாக்கியங்கள் நாடகத் தொகுதியில் இருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

உ-ம்:

அதனால் ஒரு பாவமும் இல்லை பக்-21

நான் இன்னமும் வாசிக்கயில்லை பக்-68

சிலவேளைகளில் எதிர்மறைப் பொருளை உணர்த்தும் சொற்கள் இல்லாவிடிலும் வாக்கிய நிலையில் எதிர்மறைப் பொருளை தருவதாகவும் காணமுடிகிறது.

உ-ம்:

நான் தொடுகிலும் கட்டன் பக்-87

வினைப் பொருண்மை துணை வினைகளாக வேணும், சுட்டும், ஏலாது, கூடாது, பாடாது, -லாம், முடியும் போன்றனவாகும். இவை யாவற்றையும் பேச்சு வழக்கிலும் காணக்கூடியதாக இருப்பதை இவரது நாடகங்களில் காணலாம்.

உ-ம்:

உதை விடக்குடாது பக்-83

உதுக்கெல்லாம் வரட்டும் பக்39

நீங்கள் நினைச்சால் என்னதான் முடியாது பக்38

இவரது நாடகங்களில் எளிமையான பேச்சு வழக்கு தன்மையினை கொண்டது. வாக்கியங்கள் உள்ளன. அதாவது பேசுவது போல் எழுதியிருப்பது இங்கு புலமையானது. அதாவது பேச்சு வழக்கில் அடிநிலைச் சொற்களையும் வாக்கியங்களில் கையாண்டுள்ளார்.

உ-ம்:

உனக்கென்ன விசரே பக்-66

எடிமோனை எடி நீ இஞ்சை நிக்கிறியே பக்-66

எழுவாய், பயனிலை இயைபு முக்கியமானது. அது பேச்சுவழக்கில் இல்லை என்பதை இனங்காணலாம்.

உ-ம்:

உப்பிடித்தானே முந்தியுஞ் சொன்னது பக்-133

இவ்வாறு வாக்கிய நிலையினை நோக்கக்கூடியதாக இருந்தது எனலாம்.

6. சொற்களஞ்சியம்

மொழி வளம், அதன் ஆளுமை, தொடர்பாடல் என்பவற்றை தீர்மானிக்கும் காரணிகளுள் சொற்களஞ்சியம் முக்கியமானது. அதாவது இதுதான் மொழியின் இருப்புத்தன்மையை வெளிக்கொணர்கிறது. பேச்சுவழக்கை திறம்பட எடுத்துக்காட்டுவதற்கு உறவுமுறைச் சொற்கள் அதிகம் பயன்படுத்துகிறார். இந்த உறவுமுறைச் சொற்களோடு –கொ என்ற சொல்லை முன்னிறுத்தி கையாளப்படும் தன்மை காணலாம்.

உ-ம்:

கொம்மா பக்66

கொண்ணன் பக்75

அத்தோடு பிறமொழிச் சொற்களையும் கையாண்டுள்ளார் பேராசிரியர் அவர்கள்.

உ-ம்:

பிரக்கிராசியர் பக்3

புறொபசர் பக்34

லீவு பக்35

தியறி பக்-49

டிவோஸ் பக்-116

இவ்வாறான சொற்களை உதாரணம் காட்ட முடிகிறது. இதனைவிட சில தனித்துவமான சொற்களையும் கையாண்டுள்ளார். அதாவது

உ-ம்:

புளுங்கல் பக்-74

சிலமனை பக்-100

பரியாரி பக்-9

வெளிக்கிடு பக்-119

பினாட்டு பக்-122

தினை பக்-122

சாமி பக்-122

ஒடியல்புட்டு பக்-122

இவற்றினைவிட பேராசிரியர் அவர்கள் தனது நாடகத் தொகுதியில் வேறு பிரதேச வழக்கில் உள்ள சொற்களையும் கையாண்டுள்ளார் என்பது இவரது படைப்பாண்மையை வெளிக்கொணர்கிறது.

உ-ம்:

ஊட்டிடை

ஈக்காரா

இரிக்கி (தென் மாகாணப் பிரதேசக் கிளைமொழி)

துரைசாமி

7. முடிவுரை

மேலே கூறப்பட்டவாறு பேராசிரியர் நாண்டகத் தொகுதியினூடாக கையாளப்பட்ட பேச்சுவழக்குத் தன்மைகளை பகுப்பாய்வு செய்யலாம். இவ்வாறு பகுப்பாய்வு செய்வதன் மூலமாக பிரதேச பேச்சு வழக்கினை கையாண்டுள்ளமை என்பது தெளிவாகிறது. அதுவும் தனது நாடகத் தொகுதியில் முற்றுமுழுதாக யாழ்ப்பாணப் பேச்சினை கையாண்டுள்ளார் என்பது புலனாகிறது. “ஈழத்து நாடகங்களில் பிரதேச பேச்சுத் தமிழைப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற முயற்சியின் முன்னோடியாக விளங்கியவர். பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை” எனச் சொக்கலிங்கம் கூறிய உண்மை புலனாகிறது. இவரது நாண்டகத் தொகுதியின் ஊடாக யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கின் தனித் தன்மையைக் கண்டுகொள்ளக்கூடியதாக அமைகிறது எனலாம்.

உசாத்துணைகள்

- [1] பேராசிரியர்.க.கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் .க. கணபதிப்பிள்ளையின் நாடகத் திரட்டு, 2003, குமரன் புத்தக இல்லம், சென்னை. 2003
- [2] பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ், தமிழ்மொழி இலக்கண இயல்புகள், நியூ செஞ்சரி பக் ஹவுஸ் லிமிடெட், சென்னை. 2008
- [3] சண்முகதாஸ் அ.மொழியும் பிறதுறைகளும் குமரன் புத்தக இல்லம். சென்னை 2006
- [4] மு.வரதராசன், மொழி வரலாறு, அப்பர் அச்சகம், சென்னை. 2000
- [5] வன்னியகுலம். சி.ஈழத்து புனைகதைகளிற் பேச்சு வழக்கு, முத்தமிழ் வெளியீடு யாழ்ப்பாணம். 1986
- [6] “யாழ்ப்பாணம் மொழியும் வாழ்வும்” 9தொகுப்பு மனோன்மணி சண்முகதாஸ், இரகுநாதன் ம. கோகுலம் வெளியீடு. யாழ்ப்பாணம், 2006.
- [7] Suseendirarajah.S. Jaffna Tamil, University of Jaffna Publication 1994